

relations (processes) in the field of state reserve, and thus contribute to the effective formation, accounting, replacement, vacation, and other actions concerning resources that are (should be) in the state reserve. On this basis, it is established that the complex purpose of ensuring the state reserve system is to achieve maximum stability and efficiency in the functioning of subjects in the field of state reserve, thereby protecting the interests of citizens, society, and the state in critical situations. Simultaneously, these relevant interests are ensured by maintaining the proper state of the resource system of the state reserve. This is achieved through the timely identification of risks to the resources of such reserve. The attainment of this objective requires fulfilling several tasks related to ensuring the state reserve system as a special management activity.

The main such tasks include, among others, providing the necessary resources to ensure legality, transparency (integrity), and effectiveness of relations and processes in the field of the state reserve; creating an effective regulatory framework and institutional conditions in which it is possible to establish and operate the administrative and legal regime to ensure the system of the state reserve; developing strategies (as well as plans for their implementation) for risk management, and taking actions to overcome challenges of a special period and other crisis situations by proper utilization of the resources of the state reserve system by the subjects of such reserve. The article's conclusion summarizes the study's findings and substantiates the need for further research into the fundamentals of the state reserve system.

Keywords: *legitimate interests, management activities, national security, purpose, provision, state reserve system, tasks.*

УДК 342.95

DOI: 10.31733/2078-3566-2023-2-417-422

Олена БЛОХІНА©

ад'юнкнт

(Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна)

**ПРОБЛЕМАТИКА ПРИМУСОВОГО ПРИТЯГНЕННЯ
ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
ПРИ ЗВЕРНЕННІ ДО ВИКОНАННЯ ПОСТАНОВ
У СПРАВІ ПРО АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВOPOPУШЕННЯ
У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ,
ЗАФІКСОВАНЕ НЕ В АВТОМАТИЧНОМУ РЕЖИМІ**

Висвітлено проблематику примусового притягнення до адміністративної відповідальності на основі аналізу чинного законодавства і його практичного застосування відповідними органами влади, а саме досліджено закони України «Про дорожній рух» та «Правила дорожнього руху України» в розрізі порушення пунктів цих нормативно-правових документів учасниками дорожнього руху, проаналізовано статті Кодексу України про адміністративні правопорушення під час оформлення рішення щодо цього проступку органами (посадовими особами) Національної поліції у вигляді постанови про накладення стягнення та, в подальшому, законів України «Про виконавче провадження» та «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», згідно з якими в разі невиконання цих рішень відбувається здійснення примусового притягнення до адміністративної відповідальності. Викладено авторське бачення походження проблеми взаємодії механізму примусового стягнення штрафів підрозділами, які виконують цю процедуру. Запропоновано рекомендації та шляхи вирішення проблематики взаємодії між собою органів (посадових осіб) Національної поліції та органів державної виконавчої служби для спільного досягнення поставленої мети у нормативно-правовому колі законодавства.

Ключові слова: *адміністративне правопорушення, примусове притягнення, виконавче провадження, адміністративне стягнення, постанова, ідентифікаційний код.*

Постановка проблеми. Дотримання законності та безпеки на дорогах є життєво важливим фактором функціонування держави. Підрозділи Національної поліції слідкують за їх дотриманням, відповідно до покладених на них функцій від держави і згідно з чинним законодавством, в якому врегульовано адміністративно-процесуальні норми щодо розгляду цих справ.

Адміністративно правове регулювання в країні, якісний механізм, що,

© О. Блохіна, 2023

ORCID iD: <https://orcid.org/0009-0008-6111-3419>

blokhina061090uf@gmail.com

насамперед, відображається в законах та нормативних актах, в напрямі притягнення до адміністративної відповідальності прямо залежить від реалізації адміністративно-правових санкцій та застосування адміністративних стягнень. Проте не завжди ці санкції є результативними і правопорушник несе відповідальність за свій проступок [1].

У разі виявлення адміністративного правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, орган (посадова особа) після розгляду справи, відповідно до ст. 283 КУпАП виносить постанову, а у випадку відповідної санкції статті правопорушення, рішенням по постанові є накладення адміністративного стягнення у вигляді штрафу. Проте у разі несплати правопорушником штрафу по постанові про накладення адміністративного стягнення у строк, установлений частиною першою статті 307 цього Кодексу, постанова про накладення штрафу надсилається для примусового виконання до органу державної виконавчої служби за місцем проживання порушника, роботи або за місцезнаходженням його майна в порядку, встановленому законом [2]. Водночас згідно із Законом України «Про виконавче провадження» є перелік, що має обов'язково містити у собі пред'явлений до примусового виконання документ, винесений посадовою особою, разом з КУпАПом, який так само містить відповідний перелік реквізитів, які повинні бути у документі (постанові) про адміністративне правопорушення. Зіставивши разом обидва нормативні документи, впливає те, що наявні відмінності у переліку спільних відомостей, а саме державна виконавча служба у вимогах до виконавчого документу (постанови) зазначає обов'язковим реквізитом – індивідуальний ідентифікаційний код боржника, тоді як у вимогах ст. 283 КУпАПу цих відомостей не міститься.

Отже, завдяки прогалинам та неузгодженості у законодавстві, ця проблема є однією з найпоширеніших підстав відмови державної виконавчої служби у відкритті виконавчого провадження і тим самим причиною уникнення правопорушником адміністративної відповідальності за свій проступок.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми.

Донедавна інституту виконавчого провадження приділялося небагато уваги вченими та практиками. Природу виконавчого провадження почали досліджувати з 50-х років на рівні практичних коментарів та посібників у своїх працях такі вчені, як: М. Гурвич, Н. Зейдер, С. Альохіна, Н. Чечина, В. Блажеєв, Д. Чечот, М. Авдюков, Р. Валеева, В. Камінська, Б. Ізаксон, Ю. Гринько, В. Пастухов, А. Ширшиков, П. Заворотько, Л. Терехова, С. Трішина, О. Фролова, В. Худенко, М. Штефан, М. Юков, а беручи до уваги проблематику примусового виконання рішень в останні роки, то це вчені: В. Афанасєв, С. Щербак, С. Алексєєв, В. Головін, І. Кононов, Н. Левченко, А. Перепелиця, Р. Ігонін. На жаль, незважаючи на всю нагальність проблеми, небагато вчених ведуть дослідження інституту виконавчого провадження у контексті узгодженості та співвідношення до інших адміністративно-правових документів, і в багатьох випадках накопичення матеріалів для досліджень відбувається виключно із судових рішень щодо таких справ.

Мета статті – визначення проблем законодавчого врегулювання примусового притягнення правопорушника до адміністративної відповідальності та шляхів їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. Сьогодні Україна намагається застосовувати європейський досвід та підходи для поліпшення функціонування усіх сфер життя. Беручи до уваги забезпечення безпеки дорожнього руху, дуже важливим показником є правильне документування правопорушень та дієве застосування адміністративних стягнень до порушників Правил дорожнього руху. Однією з найсуттєвіших умов функціонування системи стягнень є ефективність та узгодженість між собою законодавчих документів, які регулюють механізм притягнення до адміністративної відповідальності. Якщо розглядати більш детально процедуру оформлення та притягнення до адміністративної відповідальності у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, то насамперед треба дослідити такі нормативні документи, як Закон України «Про дорожній рух» та Кодекс України про адміністративні правопорушення. Безпосереднє звернення до ст. 52 Закону України «Про дорожній рух» дає змогу констатувати, що контроль у сфері безпеки дорожнього руху здійснюється Кабінетом Міністрів України, місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, Національною поліцією, іншими спеціально уповноваженими на те державними органами (державний контроль), а також міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади (відомчий контроль) [3]. Для оформлення цих правопорушень діє наказ МВС України від 07.11.2015 р. № 1395, який визначає процедуру оформлення поліцейськими підрозділами поліції та

поліцейськими, матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, що зафіксовані не в автоматичному режимі.

Треба звернути увагу на те, що у разі виявлення правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розгляд яких згідно зі ст. 222 КУпАП віднесено до компетенції Національної поліції України, поліцейський після своєчасного, всебічного, повного і об'єктивного з'ясування всіх обставин справи, виносить постанову в справі про адміністративне правопорушення. Згідно з ч. 2 ст. 283 КУпАП ця постанова повинна містити: найменування органу (прізвище, ім'я та по батькові, посада посадової особи), який виніс постанову; дату розгляду справи; відомості про особу, стосовно якої розглядається справа (прізвище, ім'я та по батькові (за наявності), дата народження, місце проживання чи перебування; опис обставин, установлених під час розгляду справи; зазначення нормативного акта, що передбачає відповідальність за таке адміністративне правопорушення; прийняте у справі рішення. Постанова по справі про адміністративне правопорушення у сферах забезпечення безпеки дорожнього руху та паркування транспортних засобів, крім даних, визначених частиною другою цієї статті, повинна містити відомості про: дату, час і місце вчинення адміністративного правопорушення; транспортний засіб, який зафіксовано в момент вчинення правопорушення (марка, модель, номерний знак); технічний засіб, яким здійснено фото- або відеозапис (якщо такий запис здійснювався); розмір штрафу та порядок його сплати; правові наслідки невиконання адміністративного стягнення та порядок його оскарження; відривну квитанцію із зазначенням реквізитів та можливих способів оплати адміністративного стягнення у вигляді штрафу [2].

При цьому згідно з п. 2.1 Правил Дорожнього руху України на виконання ст. 16 Закону України «Про дорожній рух» водій механічного транспортного засобу повинен мати при собі: а) посвідчення на право керування транспортним засобом відповідної категорії; б) реєстраційний документ на транспортний засіб; в) у разі встановлення на транспортних засобах проблискових маячків та (або) спеціальних звукових сигнальних пристроїв – дозвіл, виданий уповноваженим органом МВС; г) на маршрутних транспортних засобах – схему маршруту та розклад руху; на великогабових і великогабаритних транспортних засобах та транспортних засобах, що здійснюють дорожнє перевезення небезпечних вантажів – документацію відповідно до вимог встановлених Законами України «Про автомобільний транспорт», «Про дорожній рух» та «Про перевезення небезпечних вантажів»; г) чинний страховий поліс (страховий сертифікат «Зелена картка») про укладення договору обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів; д) у разі встановлення на транспортному засобі розпізнавального знака «Водій з інвалідністю» – документ, що підтверджує інвалідність водія або пасажирів (крім водіїв з явними ознаками інвалідності або водіїв, які перевозять пасажирів з явними ознаками інвалідності). Та згідно з п. 2.4 на вимогу поліцейського водій повинен зупинитися з дотриманням вимог цих Правил, а також пред'явити для перевірки документи, зазначені в пункті 2.1 [4].

Зважаючи на вищевикладене, ми можемо побачити вичерпний перелік відомостей, які необхідні для процедури оформлення адміністративного правопорушення поліцейськими та для ухвалення рішення по справі у вигляді постанови про накладення стягнення, в якому згідно зі ст. 283 КУпАП у переліку реквізитів є відсутнім індивідуальний ідентифікаційний код платника податків.

В подальшому згідно з процедурою притягнення до адміністративної відповідальності, після накладення стягнення у вигляді штрафу у правопорушника згідно зі ст. 307 КУпАП є п'ятнадцятиденний термін для його сплати, інакше згідно зі ст. 308 КУпАП постанова про накладення штрафу надсилається для примусового виконання до органу державної виконавчої служби за місцем проживання порушника, роботи або за місцезнаходженням його майна в порядку, встановленому законом [2], після чого розмір штрафу для сплати вже є подвійним. На цьому етапі і починається спільне функціонування органів Національної поліції з органами державної виконавчої служби з їх відповідними процесуальними документами.

Згідно із Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», органи державної виконавчої служби – органи та особи, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів. Завданням органів державної виконавчої служби та приватних виконавців є своєчасне, повне і неупереджене виконання рішень, примусове виконання яких передбачено

законом [5]. В нашому випадку посадовою особою Національної поліції надається до примусового виконання рішення по справі (постанова) про адміністративне правопорушення щодо стягнення відповідних коштів (штрафу) з правопорушника. Виконавча служба висуває вимоги до виконавчого документа, згідно зі ст. 4 Закону України «Про виконавче провадження», а саме у виконавчому документі зазначаються: 1) назва і дата видачі документа, найменування органу, прізвище, ім'я, по батькові та посада посадової особи, яка його видала; 2) дата ухвалення і номер рішення, згідно з яким видано документ; 3) повне найменування (для юридичних осіб) або прізвище, ім'я та, за наявності, по батькові (для фізичних осіб) стягувача та боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або адреса місця проживання чи перебування (для фізичних осіб), дата народження боржника – фізичної особи; 4) ідентифікаційний код юридичної особи в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань стягувача та боржника (для юридичних осіб – за наявності); 5) резолютивна частина рішення, що передбачає заходи примусового виконання рішень; 6) дата набрання рішенням законної сили (крім рішень, що підлягають негайному виконанню); 7) строк пред'явлення рішення до виконання [6]. Зважаючи на це, такий реквізит, як ідентифікаційний код визначається як обов'язковий при пред'явленні до виконання рішень посадових осіб. Отже, ми бачимо велику прогалину в законодавстві, саме в узгодженості між собою механізму «пред'явлення – прийняття» до виконання документів між відповідними інституціями органів влади, а як результат – уникнення примусового притягнення до адміністративної відповідальності правопорушником.

Водночас, як зазначено у правовій позиції Верховного Суду України (постанова від 21.05.2014 у справі № 6-45цс14), відсутність інформації у виконавчому документі щодо індивідуального ідентифікаційного коду боржника не є підставою для відмови у відкритті виконавчого провадження, адже державний виконавець наділений повноваженнями щодо можливості запитувати інформацію безоплатно від будь-яких органів [7]. І треба звернути увагу, що згідно з ч. 2 ст. 19 Конституції України передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [8], проте повноваження саме виконавчої служби є дискреційними, тобто вони на власний розсуд вирішують як діяти в цій ситуації. Можливо тому, що протягом тривалого часу та низки так званих «реформ» ДВС не вдавалося вирішити ключові проблеми системи примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, серед яких: надзвичайно велика кількість невиконаних рішень судів та інших органів, порушення строків виконавчого провадження, надмірна завантаженість виконавців, низькі заробітні плати, хабарництво [9], виникла байдужість до кількісних показників роботи і державні виконавці просто не зацікавлені приймати до виконання постанови без ідентифікаційного коду і при цьому самостійно робити запити, щоб його встановити.

Висновки. Аналіз викладеного дозволяє стверджувати, що для вдосконалення системи примусового притягнення правопорушників до адміністративної відповідальності у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху та для значного поліпшення кількісного показника виконаних стягнень, а також як профілактичний інструмент для виховання правосвідомості громадян для недопущення здійснення цих правопорушень в майбутньому, було б доцільно урегулювати взаємодію органів (посадових осіб) Національної поліції, уповноважених на розгляд і винесення рішення по справі про адміністративне правопорушення, та органів державної виконавчої служби, які здійснюють примусове притягнення до адміністративної відповідальності і реалізують примусові стягнення коштів до бюджету з правопорушників.

Відповідно, пропонується в ст. 283 КУпАП, а саме в ч. 2 цієї статті у переліку реквізитів доповнити словами: «індивідуальний ідентифікаційний код платника податків», тим самим забезпечити отримання від правопорушника відповідного документа (на паперовому носії або за допомогою мобільного електронного застосунку «Дія») вже на етапі винесення постанови по справі.

Іншим варіантом вирішення цього питання, може бути внесення змін до ст. 13 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», а саме доповнити її словами «доплати за кількісний показник в роботі», тим самим ввести пряму залежність заробітної плати державних виконавців від кількості проваджень, які він приймає до виконання.

Список використаних джерел

1. Блохіна О. А. Деякі аспекти модернізації примусового притягнення до адміністративної відповідальності в Україні у відповідності до європейських стандартів. *Сучасні аспекти модернізації науки: стан, проблеми, тенденції розвитку*: матеріали XXXI Міжнародної науково-практ. конференції / за ред. І. В. Жукової, Є. О. Романенка. м. Рим (Італія): ГО «ВАДНД», 07 квітня 2023 р. 481 с. м. Рим (Італія): дистанційно, 2023. С. 100.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80732-10#Text>.
3. Про дорожній рух : Закон України від 30.06.1993. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3353-12#Text>.
4. Правила дорожнього руху 2023. URL: <https://vodiy.ua/pdr/>.
5. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : Закон України від 02.06.2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19#Text>.
6. Про виконавче провадження : Закон України від 02.06.2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text>.
7. Клочков В. Проблемне виконання. Перспективи реформування Державної виконавчої служби. *Всеукраїнське професійне видання Юридична газета online*. URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/inshe/problemne-vikonannya.html>.
8. Конституція України від 28 червня 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>.
9. Виконавче провадження : навч. посіб. (у схемах і таблицях) (електронне видання). Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2020.

Надійшла до редакції 02.06.2023

References

1. Blokhina, O. A. (2023) Deiyaki aspekty modernizatsii prymusovoho prytiahnennia do administratyvnoi vidpovidalnosti v Ukraini u vidpovidnosti do yevropeiskykh standartiv. Suchasni aspekty modernizatsii nauky: stan, problemy, tendentsii rozvytku [Some aspects of modernization of compulsory administrative liability in Ukraine in accordance with European standards. Modern aspects of the modernization of science: state, problems, development trends] : materialy XXXI Mizhnarodnoi naukovo-prakt. konferentsii / za red. I. V. Zhukovoi, Ye. O. Romanenka. m. Rym (Italiia): HO «VADND», 07 kvitnia 2023 r. 481 s. m. Rym (Italiia) : dystantsiino, pp. 100. [in Ukr.].
2. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia vid 07.12.1984 [Code of Ukraine on Administrative Offenses of December 7, 1984 No. 8073-X]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80732-10#Text>. [in Ukr.].
3. Pro dorozhnii rukh [On traffic] : Zakon Ukrainy vid 30.06.1993. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3353-12#Text>. [in Ukr.].
4. Pravyly dorozhnogo rukhu 2023 [Traffic rules 2023]. URL: <https://vodiy.ua/pdr/>. [in Ukr.].
5. Pro orhany ta osib, yaki zdiisniuiut prymusove vykonannia sudovykh rishen i rishen inshykh orhaniv [On bodies and persons carrying out enforcement of court decisions and decisions of other bodies] : Zakon Ukrainy vid 02.06.2016 № 1403-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19#Text>. [in Ukr.].
6. Pro vykonavche provadzhennia [On executive proceedings] : Zakon Ukrainy vid 2 chervnia 2016 roku № 1404-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text> [in Ukr.].
7. Klochkov, V. Problemne vykonannia. Perspektyvy reformuvannia Derzhavnoi vykonavchoi sluzhby [Problematic performance. Prospects for reforming the State Executive Service]. *Vseukrainske profesiine vydannia Yurydychna hazeta online*. URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/inshe/problemne-vikonannya.html>. [in Ukr.].
8. Konstytutsiia Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. [The Constitution of Ukraine dated June 28, 1996]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр#Text>. [in Ukr.].
9. Vykonavche provadzhennia [Enforcement] : navch. posib. (u skhemakh i tablytsiakh) (elektronne vydannia). Lviv : Lvivskiy derzhavnyi universytet vntrishnikh sprav, 2020. [in Ukr.].

ABSTRACT

Olena Blokhina. The problem of primus attraction to administrative responsibility in case of resignation to vicinancy was decided on the basis of administrative law enforcement in the field of road traffic safety, fixed not in automatic mode. The article reflects the problems related to the forced bringing to administrative responsibility based on the analysis of the current legislation and its practical application by the relevant authorities. Namely, the Law of Ukraine «On Road Traffic» and «Road Traffic Rules of Ukraine» were examined in terms of violations of these legal documents by road users, and the articles of the Code of Ukraine on administrative offenses were analyzed when issuing a decision on this offense by authorities (officials). of the National Police in the form of a resolution on the imposition of fines and, subsequently, the Law of Ukraine «On Enforcement Proceedings» and the Law of Ukraine «On Bodies and Persons Enforcing Court Decisions and Decisions of Other Bodies», according to which, in the

event of non-compliance with these decisions, enforcement of compulsory administrative liability.

The ratio of the details of documents regarding the execution of resolutions on the imposition of fines for offenses in the field of ensuring road traffic safety, recorded in non-automatic mode, to the list of details required by the state executive service, in the case of a forced appeal to the implementation of this resolution, was analyzed. At the same time, the relationship between the characteristic improvement in efficiency and the quantitative indicator of the implementation of administrative and legal sanctions and fines by the state and, as a result, the effective bringing of offenders to administrative responsibility, under the condition of agreement between the relevant institutions at the stage of applying for the enforcement of documents (resolutions), was analyzed. If the offender according to Art. 307 of the Code of Ukraine on administrative offenses did not voluntarily pay the fine within the time limit set by the law. The author's vision of the origin of the problem of the interaction of the mechanism of forced collection of fines by the units that perform this procedure is provided.

Proposed recommendations and ways to solve the problem of interaction between the bodies (officials) of the National Police and the bodies of the state executive service, in order to jointly achieve the set goal in the normative and legal circle of legislation.

Keywords: *administrative offense, compulsory arrest, enforcement proceedings, administrative penalty, resolution, identification code.*

УДК 343.8

DOI: 10.31733/2078-3566-2023-2-422-428

Алла ГНАТЧУК[©]

аспірант

(Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені академіка Степана Дем'янчука,
м. Рівне, Україна)

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ У МІСЦЯХ НЕСВОБОДИ

У статті розглянуто кращі світові практики виконання судових рішень щодо засуджених, які відбувають покарання в місцях несвободи та можливість впровадження такого досвіду в Україні. Розкрито роль реформування Міністерством юстиції України кримінально-виконавчої системи. Показано, наскільки умови її функціонування приведені до європейських стандартів і як це впливає на практику виконання судових рішень в місцях несвободи.

Ключові слова: *місця несвободи, виконання, суд, рішення, закордонний досвід, впровадження, реформа, кримінально-виконавча система.*

Постановка проблеми. Кращі світові практики виконання судових рішень щодо засуджених, які відбувають покарання в місцях несвободи, можуть бути впроваджені в національне законодавство України за успішного проведення Міністерством юстиції України реформ кримінально-виконавчої системи та приведення умов її функціонування до європейських стандартів.

Таке розуміння впровадження світового досвіду стосовно виконання судових рішень щодо засуджених, які відбувають кримінальні покарання в місцях несвободи, показує відкритість функціонування кримінальної системи України, її надійність щодо захисту прав і свободи засуджених, персоналу, який їх обслуговує, та охорони інтересів суспільства у сфері кримінально-виконавчої діяльності.

Саме такій підхід, на нашу думку, зумовлює необхідність аналізу фундаментальних праць, у яких учені намагаються визначити з погляду кримінально-виконавчої науки основні переваги концепції європейської пенітенціарної системи над кримінально-виконавчою системою у сфері виконання судових рішень щодо засуджених, які вчинили кримінальне правопорушення і за вироком суду були направлені відбувати покарання у виправні або виховні колонії Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України).

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Важливе

© А. Гнатчук, 2023

ORCID iD: <https://orcid.org/0009-0001-3038-2287>

mail@megu.edu.ua